

60

NTR
ZATERDAGMATINEE

7 NOVEMBER 2020 14.15 UUR

MUZIEK UIT OOSTERSE SFEREN

Radio Filharmonisch Orkest

Markus Stenz dirigent

Gwyneth Wentink harp

Tamara Stefanovich piano

Huang Ruo 1976

Resonant theatre no. 2: Woven 2017

for thirteen musicians and sound engineer

techniek: PME Tècnica

Isang Yun 1917-1995

In balance voor harp 1987

Unsuik Chin 1961

Concert voor piano en orkest 1996-1997

gereduceerde bezetting: Markus Stenz & Unsuik Chin

I

II

III

IV

DIT CONCERT HEEFT GEEN PAUZE

2 Alexander Vedernikov (1964-2020)

Op zijn 56ste is de dirigent Alexander Vedernikov op 29 oktober jl. overleden. Als artistiek leider (2001-2009) wist hij het Bolsjoj Theater in Moskou te moderniseren en opnieuw op de kaart te zetten. Hij werkte vervolgens bij het Symfonieorkest van Odense, de Koninklijke Opera van Denemarken en het Michailovski Theater in St. Petersburg. Zijn in de pers gevierde Matinee-uitvoering van Tsjaikovski's opera *Mazeppa* (waarin de nog altijd actuele strijd tussen Rusland en Oekraïne een rol speelt) in 2014 en zijn pleidooi in 2017 voor de Nederlandse componist Matijs de Roo (de wereldpremière van diens *And the centuries surround me with fire...*), Prokofjefs *Eerste vioolconcert* (soliste: Simone Lamsma) en Sjostakovitsj' zelden gehoorde *Vierde symfonie* zullen niet licht vergeten worden. In oktober 2019 stond hij het laatst voor het Radio Filharmonisch Orkest. Toen dirigeerde hij in het AVROTROS Vrijdagconcert en Het Zondagochtend Concert *Harold en Italie* van Berlioz en Prokofjefs *Derde symfonie*. Met net zulk enerverend repertoire zou hij in januari 2022 in de NTR ZaterdagMatinee terugkeren. Het Covid19-virus besliste anders.

Zestigste seizoen

De Matinee viert dit jaar haar zestigste seizoen! Op de speciale website vindt u elke week een opname uit de roemruchte Matineegeschiedenis. En elke twee weken verschijnt een podcast waarin een dirigent centraal staat.

Inmiddels verschenen opnamen van Magda Olivero, Elly Ameling, Jean Fournet, Herman Krebbers, Rafael Kubelík, Sergiu Celibidache, Montserrat Caballé en Yuri Egorov.

De eerste podcasts: Jean Fournet dirigeert het openingsconcert van de Matinee op de Vrije Zaterdag (1961), Ernest Bour en Severino Gazzeloni (1968), Hans Vonk (1980) en Kirill Kondrashin (1981)

➔ [NPORADIO4.NL/MATINEE60](https://nporadio4.nl/matinee60)

Uitzending NPO Radio 4

Dit concert – wegens de huidige corona-omstandigheden zonder publiek – wordt live uitgezonden via NPO Radio 4. U kunt het ook beluisteren via

➔ [ZATERDAGMATINEE.NL](https://zaterdagmatinee.nl)

Het concert, zonder voor- en/of pauzeprogramma, kunt u na enkele dagen terugvinden op

➔ [NPORADIO4.NL/CONCERTEN](https://nporadio4.nl/concerten)

Onze uitzendingen op NPO Radio 4 beginnen de komende weken om 14.00 uur.

De ZaterdagMatinee op social media

Via Facebook, Twitter en Instagram houdt de Matinee u op de hoogte van het laatste nieuws rond de concerten. Volg ons, en praat mee!

60e seizoen 7 november 2020

TUSSEN OOST EN WEST

Muziek op de grens van Oost en West. Dat is het thema van deze ZaterdagMatinee, waarin een uitgedund Radio Filharmonisch Orkest speelt onder leiding van zijn voormalige chef-dirigent Markus Stenz. Zowel Huang Ruo als Unsuk Chin verenigen in hun werk elementen uit de oosterse en westerse traditie. In die zin gaan zij voort op de weg die eerder al werd ingeslagen door de Koreaan Isang Yun. Hij behoorde tot de eerste grote componisten uit het Oosten die hun eigen achtergrond wisten te combineren met de verworvenheden van de westerse avant-garde.

Muziek met een heartbeat

Hij werd geboren in China, woont en werkt tegenwoordig in New York, en heeft sinds 2015 een bijzondere band met Nederland. In dat jaar werd Huang Ruo (1976) namelijk uitgeroepen tot de eerste 'composer in residence' van het Het Concertgebouw.

Ruo's *residency*-periode wierp snel muzikale vruchten af. Neem zijn pianoconcert *Unscrolled* dat in december 2015 door het Residentie Orkest en pianist Emanuele Arciuli in première werd gebracht in de ZaterdagMatinee. In mei en juni 2016 dompelde Ruo zich onder in een project met Asko|Schönberg, dat uitmondde in *Resonant Theatre No.1: The Sonic Great Wall*, voor dertienkoppig ensemble en publiek. Een jaar later volgde *Resonant Theatre No.2: Woven*, het werk dat vanmiddag wordt uitgevoerd door een uitgedund Radio Filharmonisch Orkest. In Ruo's *Resonant Theatre*-stukken draait het namelijk om publieksparticipatie, zo licht hij begin oktober toe via Skype: "In de klassieke muziek bestaat van oudsher een strikte scheiding tussen actieve en passieve rollen. De musicus speelt, de toeschouwer is stil en luistert. Ik denk dat de 21e eeuw vraagt om andere verhoudingen. Daarom probeer ik in deze stukken de muur tussen uitvoerders en publiek te slechten."

Huang Ruo

In *The Sonic Great Wall* nam Ruo het idee van een muur letterlijk. Hij putte inspiratie uit de Chinese Muur die vanaf het midden van de veertiende eeuw werd opgetrokken om het land te beschermen tegen invallen van de Mongolen. Maar mettertijd begon de functie van de Grote Muur te veranderen, zegt Ruo: “De verdedigingslinie werd tot communicatiemiddel. Met rooksignalen kon men vanaf de wachttorens razendsnel boodschappen over lange afstanden versturen. Noem het een antiek telegraafstelsel.”

Naar analogie mikte Ruo in *The Sonic Great Wall* op een muzikaal communicatieproces. Bij de première tijdens November Music 2016 vormde het publiek een menselijke haag, waar de ensemblemusici al spelend doorheen liepen. Wanneer een musicus naderde, fluisterde het publiek woorden

die het associeerde met het idee van een muur. Waarop de musicus in kwestie dan weer zijn spel varieerde.

In 2017 schreef Ruo met *Woven* een *companion piece* bij *The Sonic Great Wall*. De dertienkoppige ensemblebezetting is dezelfde en de thematiek is verwant: het slechten van grenzen. “*Woven* verbindt mensen door uit te gaan van wat we allemaal gemeenschappelijk hebben”, vertelt Ruo, “de hartslag. Ongeacht wie we zijn, waar we vandaan komen, wat onze geslacht is of welke huidskleur we hebben, onze hartslag is een geluid dat we allemaal voortbrengen. Maar hoe vaak kunnen we elkaars hartslag horen en voelen?” In *Woven* doet Ruo precies dat: hij maakt de hartslagen van zowel het publiek als de musici hoorbaar, om ze te verweven in een gemeenschappelijke muziek. De partituur schrijft bovendien een mondelinge inleiding voor; vanwege de corona-omstandigheden is vandaag gekozen voor een dialoog-op-afstand tussen dirigent en componist.

Taoïstische harmonie

In zijn boek *Tao, als water* geeft de Brits-Amerikaanse filosoof, theoloog en zen-beoefenaar Alan Watts een rake beschrijving van het oosterse yin-yang-principe. Ja, het vrouwelijke Yin en het mannelijke Yang zijn tegengestelde kosmische krachten, schrijft hij, en toch moeten we ze niet willen begrijpen in

Isang Yun

termen van oppositie en conflict. Watts: “In de metaforen van het Westen is licht verwickeld in een strijd met duisternis, en is het leven in strijd met de dood [...] In het traditionele Chinese denken is dit iets onvoorstelbaars, alsof men een elektrische lading zonder positieve of negatieve pool zou willen verbeelden. Het principe van polariteit omvat beide: plus en min, noord en zuid; het zijn verschillende aspecten van één systeem en het wegnemen van een van de twee zou de opheffing van het systeem als zodanig betekenen.”

Eenzelfde idee van elkaar aanvullende polen kenmerkt de muziek van componist Isang Yun, de Koreaans-Duitse componist (1917-1995) die bekend stond om zijn verfijnde klankfusies van traditionele oosterse muziek en westerse avant-garde (over complementaire polariteit gesproken). Yun kende een bewogen levenswandel, die hem meerdere keren in aanvaring bracht met de wisselende politieke regimes van zijn geboorteland. Tijdens de Tweede Wereldoorlog raakte hij betrokken bij het Koreaanse verzet en werd hij vastgezet door de Japanse overheersers. Na de bevrijding werd hij beschuldigd van Noord-Koreaanse sympathieën en vluchtte hij naar Europa. Hij vestigde zich in Berlijn, waar hij studeerde bij Boris Blacher. Bij de Darmstädter Ferienkurse für Neue Musik kwam hij in contact met avant-gardistische nieuwlichters als Karlheinz Stockhausen en Pierre Boulez.

De zwartste bladzijde uit Yuns leven wordt opengeslagen in juni 1967. In Berlijn wordt de componist gekidnapd door de Zuid-Koreaanse geheime dienst. Na martelingen en een schijnproces in Seoul hoort Yun levenslang tegen zich eisen wegens vermeende spionagepraktijken. Hevige protesten maken dat hij alsnog wordt vrijgelaten. Yun keert terug naar Duitsland, waar hij zich in 1970 laat naturaliseren.

Terug in Duitsland sluit Yun vriendschap met componist en hoboïst Heinz Holliger en diens vrouw, de harpiste Ursula Holliger-Hänggi. Voor hen componeert hij onder meer het *Dubbelconcert voor hobo, harp en klein orkest* (1977) en de *Sonate voor hobo, harp en altviool* (1979). In beide werken is oosterse filosofie een belangrijke leidraad. De hobo voert Yun op als mannelijk Yang-element, de harp als het vrouwelijke Yin. Ook in het solowerk *In Balance*, andermaal geschreven voor de harp van Ursula Holliger, mikt Yun op een taoïstische harmonie van tegengestelde polen. In een exotisch aandoende muziek vol subtiele texturen grijpen Oost en West, gloedvolle lyriek en gedistantieerd beschouwing als Yin en Yang in elkaar.

De speelsheid van de piano

In het orkestoeuvre van Unsuk Chin (1961) vormt het concerto een belangrijke rode draad. Tot nu toe voltooide de Koreaanse er zes, waaronder het *Klarinetconcert* (2014), het *Celloconcert* (2006; rev. 2013) en het *Vioolconcert* (2001), waarmee ze in 2004 de prestigieuze Grawemeyer Award op haar naam schreef. Chins *Pianoconcert* dat vandaag klinkt in een versie met (in overleg met de componiste) uitgedunde strijkers- en blazerssectie, stamt oorspronkelijk uit 1997. Het werk markeerde destijds haar eerste stappen binnen het concerto-genre. En hoe: in elk van de vier delen spreidt ze haar verfijnde orkestratiekunsten tentoon om telkens een andere klankwereld voor oren te toveren. Zo doet het eerste deel dienst als een hoogenergetische introductie. Het is een dolgedraaid perpetuum mobile waarin piano en orkestinstrumenten als tandwielletjes in elkaar grijpen. Hoewel de texturen *vintage* Chin zijn, doet zich ook de invloed voelen van György Ligeti, bij wie ze vanaf 1988 studeerde. Vooral diens *Études pour piano* zijn niet ver weg in de mechanische drive van Chins noten.

Vervolgens een mysterieuze *Nachtmusik*, waarin de orkestratie

van de openingsmaten (resonanties van harp en celesta, tokkelende mandoline) ver verwant lijkt aan Weberns *Orchesterstück* opus 10/3. In een sterk contrasterende middensectie vol snelle repeterende noten in het klavier raken pianist en orkest verward in ritmische pingpongspelletjes. In het derde deel legt Chin met dertig verschillende motieven een muzikaal mozaïek. Twee scherpe tutti-akkoorden fungeren als specie. Ze eindigt met een onstuimige finale waarin een akoestische wervelwind opsteekt boven een lage ‘f’ in de bassen.

“Eenvoudige regels leiden tot onvoorspelbare, complexe uitkomsten”

In een eigen toelichting schrijft Chin dat ze voor haar *Pianoconcert* grif inspiratie putte uit de pianoliteratuur van Scarlatti tot Stockhausen. Opvallend is dat ze daarbij de grote romantische concerto’s buiten beschouwing liet. Chin: “In de romantische traditie wordt de briljante solopartij vaak louter begeleid door het orkest. In mijn concerto heeft elke orkestpartij juist een belangrijke functie. Ze vervolgt: “In het bijzonder heb ik de vitaliteit, de beweeglijkheid en de virtuoze aspecten van de piano willen benadrukken – kort gezegd de speelsheid van het instrument.”

Ook qua vorm trekt Chin haar eigen plan. Traditionele concerto-elementen als de solocadens blijven in haar partituur achterwege. De standaard driedelige concertvorm vertakt zich in vier delen die ze organisch laat ontstaan uit een gemeenschappelijke kiemcel. “Eenvoudige regels leiden tot onvoorspelbare, complexe uitkomsten”, aldus Chin. Ook hier doet zich een invloed van Ligeti vermoeden, die zich in zijn late werk liet inspireren door de indertijd nog piepjonge chaostheorie. Het betreft een wiskundige discipline die het grillige gedrag van complexe systemen als het klimaat, het weer en de wereldconomie beschrijft in termen van tipping points en turbulenties. Muziek als klinkend *butterfly effect*.

Joep Christenhusz

Unsuk Chin

Markus Stenz

Markus Stenz, in de jaren 2012-2019 chef-dirigent van het Radio Filharmonisch Orkest, was eerder Generalmusikdirektor van de stad Keulen en Gürzenich-Kapellmeister, chef-dirigent van het Melbourne Symphony Orchestra en London Sinfonietta, eerste gastdirigent van het Baltimore Symphony Orchestra en het Hallé Orchestra (Manchester) en artistiek leider van het Montepulciano Festival. Hij is bovendien conductor in residence bij het Seoul Philharmonic Orchestra. Als operadirigent leidde hij vele première's, waaronder de wereldpremière van György Kurtags *Fin de Partie* bij La Scala in Milaan en De Nationale Opera in Amsterdam (met het RFO), Hans Werner Henzes *Das verratene Meer* in Berlijn, *Venus und Adonis* bij de Bayerische Staatsoper en *L'Upupa und der Triumph der Sohnesliebe* bij de Salzburger Festspiele. Recentelijk keerde hij voor Franz Schrekers *Die Gezeichneten* bij de Bayerische Staatsoper

terug. Verder was hij te gast bij operahuizen en festivals als de Koninklijke Muntchouwburg in Brussel, de English National Opera, de Lyric Opera Chicago, San Francisco Opera, Los Angeles Opera, de Deutsche Oper Berlin, de Hamburgische Staatsoper, het Staatstheater Stuttgart en Oper Frankfurt, bij het Glyndebourne Festival, het Edinburgh International Festival en de Bregenzer en Salzburger Festspiele. Hij was te gast bij de Berliner Philharmoniker, het Gewandhausorchester Leipzig, de Münchner Philharmoniker, het Tonhalle-Orchester Zürich, de Wiener Symphoniker, het BBC Scottish Symphony Orchestra, het NHK Symphony Orchestra, het Orchestre Philharmonique de Radio France, de Staatskapelle en het Konzerthausorchester Berlin, het Orchestre de la Suisse Romande, de Bamberger Symphoniker, de Dresdner Philharmonie, het Philharmonisches Staatsorchester Hamburg en de orkestrorkesten van BR, HR, WDR, NDR en

MDR. In de VS werkte hij onder andere samen met de symfonieorkesten van Boston, Chicago, Cincinnati, Los Angeles, Dallas en Houston. Highlights van het seizoen 2019-2020 waren debuten bij het Orchestre National de Lyon, het Filharmonisch Orkest van Bergen en het Symfonieorkest van Barcelona, Britts *Opera Death in Venice* bij de Deutsche Oper Berlin, en een Rusland-tournee met het Seoul Philharmonic. Afgelopen weken dirigeerde hij *Fin de Partie* in Valencia.

In de Matinee dirigeerde Stenz onder andere: Henze *Venus und Adonis* (2001), Henze *The Bassarids* (2002), Kagel *Sankt-Bach-Passion* (2008), Adès *The Tempest* (2009), Braunfels *Te Deum* (2011), Henze *L'Upupa und der Triumph der Sohneliebe* (2012), Hartmann *Simplicius Simplicissimus* (2012), Adams *The Gospel According to the Other Mary* (2013), Glanert *Caligula* (2013), Larcher *Dubbelconcert* (2014), MacMillan *St Luke Passion* (2014), Loevendie *The Rise of Spinoza* (2014), Henze *Das Floß der Medusa* (2014), Jeths *Blokfluitconcert* (2014), Mantovani *Schlemihl* (2015), D. Wagenaar *Preludio all'infinito & Canzone sull'infinito & Rihm Derde symfonie* (2015), Skrijabin/Nemtin *'Mysterium' (L'acte préalable)* (2015), Nielsen *Maskerade* (2015), Berg *Wozzeck* (2016), Zuidam *Tanglewood Concerto* (2016), Glanert *Requiem für Jheronimus Bosch* (2016), Adams *El Niño* (2016), Wagemans *Pangea* (2017), Widmann *Babylon* (2017), Dusapin *At Swim-Two-Birds & Larcher Tweede symfonie 'Kenotaph'* (2017), Strauss *Elektra* (2018), Tsoupaki *Salto di Saffo* (2018), Schreker *Die Gezeichneten* (2019)

Gwyneth Wentink

Gwyneth Wentink is tegelijkertijd harpist, cultureel ondernemer en pleitbezorger voor de kunsten. Zij is leider en oprichter van de State of the United Arts, een culturele denktank en uitvoeringsplatform dat onder andere het Canto Ostinato Audio Visual en de op dit moment rondreizende audiovisuele performance *In Code* produceerde. Canto Ostinato Audio Visual heeft vele plaatsen in Nederland aangedaan, maar ook steden als Tokio, Sydney, New York en Moskou, en werd in 2016 uitgekozen

voor het eerste Koningsconcert voor Koning Willem Alexander en Koningin Máxima, en begeleidde in 2015 het koninklijk paar op het staatsbezoek aan Canada. Als harpiste zat Gwyneth Wentink met klassiek en experimenteel repertoire op de podia van onder andere Carnegie Hall en Lincoln Center in New York, de Royal Albert Hall en de Royal Opera Hall in Londen en het Konzerthaus in Berlijn. Componisten als Theo Loevendie, Marius Flothuis en Terry Riley schreven werk voor haar. Bovendien is Wentink soloharpist van het Orchestre Révolutionnaire et Romantique en de English Baroque Soloists onder Sir John Eliot Gardiner. Daarnaast introduceerde zij de harp in het terrein van de klassieke Indiase muziek, waarbij zij met regelmaat optreedt met grote namen als Pt. Hariprasad Chaurasia. Zij won de Nederlandse Muziekprijs (2007), de Israel Harp Competition en de Young Concert Artists Auditions in New York.

Tamara Stefanovich

De in Joegoslavië geboren pianist Tamara Stefanovich speelt vol overgave repertoire dat reikt van Bach tot nu, en doet dat in recitals, als kamermusicus of solerend bij de grote orkesten. Zij trad bijvoorbeeld op met het Cleveland Orchestra, het Chicago Symphony Orchestra, het London Symphony en het London Philharmonic Orchestra, het Chamber Orchestra of Europe, de Bamberger Symphoniker en de Deutsche Kammerphilharmonie Bremen. Zij was te horen in concertzalen als Suntory Hall in Tokyo en Royal Albert en Wigmore Hall in Londen, en bij festivals als La Roque d'Antheron, de Salzburger Festspiele en het Beethovenfest Bonn. In het huidige seizoen speelt zij bij het Musikfest Berlin, in het Muziekgebouw aan 't IJ en in een duorecital bij het Musikfest Herrenhausen. Als highlights beschouwt zij bovendien het concert van vandaag, optredens met het Orchestre Philharmonique du

Luxembourg, het Filharmonisch Orkest van IJsland en haar debuut bij het Oregon Symphony Orchestra. Vorig jaar vierde zij haar debuut bij het Israel Philharmonic Orchestra onder Kirill Petrenko en keerde zij terug bij het Philharmonia Orchestra onder Karl-Heinz Steffens. Eerder ondernam Stefanovich een omvangrijke en succesvolle recitaltournee door de VS ter gelegenheid van de negentigste verjaardag van Pierre Boulez. Zij werkte samen met componisten als Boulez, George Benjamin, Hans Abrahamsen en György Kurtág, met kamermuziekpartners als Patricia Kopatchinskaja, Pierre-Laurent Aimard en Matthias Goerne, en met grote regelmaat met dirigenten als Esa-Pekka Salonen, Vladimir Jurowski en Susanna Mälkki. In haar discografie prijken opnamen van Kurtágs *Quasi una Fantasia* en zijn *Dubbelconcert* met het Askó|Schönberg, Reinbert de Leeuw en Jean-Guihen Queras. Haar opname van Bartóks *Concert voor twee piano's, slagwerk en orkest* met Pierre-Laurent Aimard en het London Symphony Orchestra onder leiding van Pierre Boulez werd genomineerd voor een Grammy Award. Ook legde zij solowerk vast van Bach, Bartók, Ives en Messiaen. Educatieve projecten leidt zij in het Barbican Centre (Londen), de Kölner Philharmonie en bij het Klavier-Festival Ruhr – zie ook het online-project WWW.EXPLORETHESCORE.ORG, met een interactieve analyse van Boulez' *Notations*. De overtuigde Europeaan Tamara Stefanovich studeerde in Belgrado, aan het Curtis Institute en de Musikhochschule in Keulen.

Radio Filharmonisch Orkest

Het Radio Filharmonisch Orkest, opgericht in 1945, is een onmisbare schakel in het Nederlandse muziekleven. Behalve het grote symfonische repertoire speelt het 75-jarige orkest, meer dan welk ander Nederlands symfonieorkest, muziek van dit moment. Het betreft vaak premières van werk dat in opdracht van de omroepseries NTR ZaterdagMatinee en AVRO-TROS Vrijdagconcert wordt geschreven. Vernieuwende concertformats als Pieces of Tomorrow en Out of the Blue bereiken een opvallend jong publiek. Vrijwel alle concerten worden rechtstreeks uitgezonden op NPO Radio 4. Dat betekent vanzelf dat het Radio Filharmonisch Orkest optreedt voor een live-publiek dat vele tientallen malen groter is dan een concertzaal ooit zou kunnen herbergen.

Het orkest wordt sinds 1 september 2019 geleid door de Amerikaanse chef-dirigent Karina Canellakis. Zij is daarmee de eerste vrouwelijke chef-dirigent van een Nederlands symfonieorkest. Canellakis heeft illustere voorgangers als Bernard Haitink (beschermheer), Jean Fournet, Hans Vonk, Edo de Waart (eredirigent), Jaap van Zweden (honorary chief conductor) en Markus Stenz. In juni 2019 dirigeerde Stenz zijn laatste concerten als chef. Het Radio Filharmonisch Orkest werkte samen met gastdirigenten als Pablo Heras-Casado, Vladimir Jurowski, Vasily Petrenko, Christoph Eschenbach, John Adams, Peter Eötvös, Charles Dutoit, Gennady Rozhdestvensky, Michael

- 12 Tilson Thomas, Mariss Jansons, Valery Gergiev, Antal Doráti, Kirill Kondrashin en Leopold Stokowski. De Amerikaan James Gaffigan, vaste gastdirigent sinds 2011, tekende bij tot en met seizoen 2022-2023.

In 2014 kreeg het Radio Filharmonisch Orkest een Edison Klassiek Oeuvreprijs toegekend voor zijn verdiensten voor het Nederlandse muziekleven, in 2017 de Concertgebouw Prijs (samen met het Groot Omroepkoor).

➔ WWW.RADIOFILHARMONISCHORKEST.NL

Wordt u ook vriend van het Radio Filharmonisch Orkest? Zie

➔ WWW.RADIOFILHARMONISCHORKEST.NL/VRIENDEN-VAN-HET-RFO

BESCHERMHEER
Bernard Haitink
CHEF-DIRIGENT
Karina Canellakis
HONORARY CHIEF
CONDUCTOR
Jaap van Zweden
ERE-DIRIGENT
Edo de Waart
VASTE GASTDIRIGENT
James Gaffigan
ASSISTENT-DIRIGENT
Sander Teepen

EERSTE VIOOL
Joris van Rijn*
Dimitër Tchernookov
TWEEDE VIOOL
Emi Ohi Resnick*
Julija Hartig
ALTVIOOL
Frank Brakkee*
Huub Beckers
CELLO
Michael Müller*
Eveline Kraayenhof
CONTRABAS
Wilmar de Visser*
FLUIT
Barbara Deleu*
Maïke Grobberhaa
HOBO
Aisling Casey*
Gerard van Andel
KLARINET
Arjan Woudenberg*
Diede Brantjes
FAGOT
Hajime Konoe*
Birgit Strahl

HOORN
Petra Botma-Zijlstra*
TROMPET
Floris Onstwedder*
TROMBONE
Herman Nass
Rommert Groenhof*
TUBA
Bernard Beniers
PAUKEN/SLAGWERK
Mark Haeldermans
SLAGWERK
Hans Zonderop*
Vincent Cox
Esther Doornink
HARP
Marianne Smit
CELESTA
Stephan Kiefer
MANDOLINE
Martine Sikkenk

* in Huang Ruo